

Mi újság az All the Blacks a televízióban?

RockaBoatus • 2022. október 16

https://www-unz-com.translate.goog/article/whats-up-with-all-the-blacks-on-television/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

What's Up with All the Blacks on Television?

RockaBoatus • October 16, 2022

<https://www.unz.com/article/whats-up-with-all-the-blacks-on-television/>

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

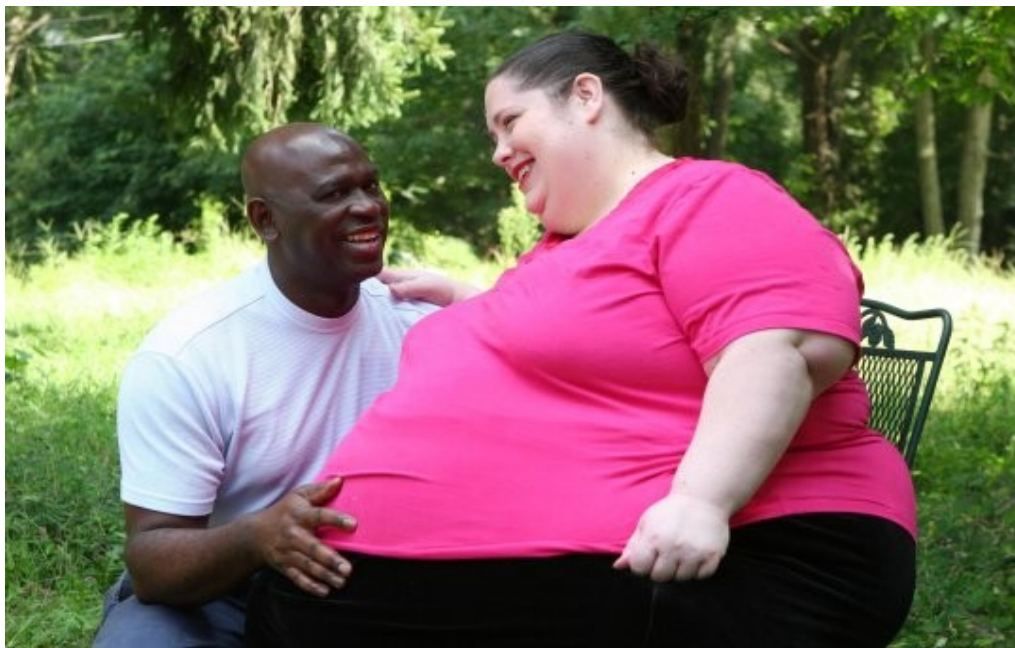
Hacsak nem éltél egy szikla alatt, vagy nem dobtad ki a televíziódat az ablakon, valószínűleg észrevetted, milyen gyakran mutatnak be feketéket a tévében és a filmekben. Ez nem olyan, mint a régi időkben, amikor a jelképes fekete színészek kisebb és jelentéktelen szerepeket játszottak. A feketéket ritkán ábrázolták fontos személyekként olyan szakmai szerepekben, mint például orvosok, ügyvédek, iskolai adminisztrátorok és tudósok, mert ez nem tükrözte tényleges helyüket a társadalomban. Az ilyen ábrázolásokat a legtöbb amerikai kiagyaltnak és irreálisnak tartotta volna, mert viszonylag kevés fekete volt orvos, ügyvéd, iskolaigazgató és tudós.

A televízióban és a moziban a feketéket általában nyüzsgőként, striciként és alacsony szintű utcai bűnözőkként ábrázolták. Ritkán ábrázolták őket főiskolai végzettségűnek, és azokat a feketéket, akik tanulmányokat akartak szerezni, gyakran úgy ábrázolták, mint akik esti iskolába járnak, hogy megszerezzék az érettségit. Ez nem a feketék kegyetlen és „rasszista” ábrázolása volt, hanem olyan, ami pontosan jellemezte, milyenek is voltak közülük túl sokan (és igen, akkoriban is voltak kivételek, ahogy most is).

Azok a napok elmúltak. Ma szinte minden reklámban és szinte minden filmben egy fekete személy szerepel a főszerepben. Ez legalább az elmúlt öt évben megtörtént. Eleinte fokozatos volt, de nem sokkal később odáig fajult, hogy még a „normák” is felismerték a feketék vagy „színes emberek” túlreprezentáltságának nyilvánvaló mintáját a televízióban. Az amerikai televíziót néző külföldiek kísértést érezhetnek azt hinni, hogy a feketék a domináns demográfiai csoport az Egyesült Államokban, de a teljes népességnek csak valamivel több mint 12%-a. Ez még 12%-nál is veszélyesen magas szám, ha figyelembe vesszük a feketék által elkövetett bűnözés egekbe szökkent szintjét Amerikában. Sikerült minden nagyobb Egyesült Államokat nem biztonságossá és szinte élhetlenné tenniük

Nem kell „vörös-pillérnek” vagy „rasszistának” lenni ahhoz, hogy lássuk, nemzetünk médiáinak egésze azzal van elfoglalva, hogy a feketéket oly módon ábrázolja, ahogyan a legtöbbször nem. Hogy hogy? A fajilag vegyes párok (általában egy fekete férfi fehér feleségével) állandóan megszokottak. Bár Amerikában nőtt a fajilag vegyes házasságok száma, kétlem, hogy ez olyan gyakori, mint a televíziós reklámokban. Még fehér férfiakat is mutatnak fekete feleséggel, ami még ritkább.

A média által az ilyen vegyes párokról alkotott kép mindig idealista és érintetlen. Tökéletes, dizájner stílusú otthonokban élnek, és szinte mindig egy jómódú vagy átlagon felüli jövedelmű családról festenek a kép, gyönyörű fajilag vegyes gyerekekkel. Bár ez néha megtörténhet, életem során ritkán voltam ilyesmi szemtanúja. Általában a fehér nő kórosan elhízott, és meglepszik egy fekete sráccal, mert egyetlen fehér srác sem akarja őt. A fekete srác leggyakrabban utcai gengszter vagy törekvő "rapper". Örül, hogy bármely fehér nővel együtt lehet, még akkor is, ha a legtöbb férfi számára vizuálisan visszataszító, és természetesen nem lesz a közelben, amikor megjönnek a babák.

A fekete színészt a televízióban mindig szellemesnek és jó beszédűnek mutatják be. gyakran ő az alfa hím. Mindig okosabb és okosabb, mint minden fehér férfi a szobában. A fehér hímeket szinte mindig gyengének, szociálisan esetlenné vagy

imbecilisnek ábrázolják. Folyamatosan javítaniuk kell őket a fekete férfi és a fehér női színészeknek bármilyen reklámban vagy tévés sitcomban. Ez annyira gyakori téma, hogy csak a legelfogultabbak tagadják az igazságot. Legyen szó a menő Denzel Washingtonról, a sokrétű Jamie Foxxról vagy a mindent bölcs Morgan Freemanről, a feketék jobbak és okosabbak, mint minden fehér fickó, akit a televízióban ábrázolnak.

Mégis, annak ellenére, hogy a feketéknek az „eredményeikért” és „kultúrájáért” dicsérett állandóan méltatja az elhízott média, semmi valódi értéket nem produkáltak a világon, legalábbis ahhoz képest, amit a fehérek az évszázadok során produkáltak. Évekkel ezelőtt éppen erről beszéltem egy fekete úriemberrel, aki megpróbált meggyőzni a feketék nagyszerű intelligenciájáról és találékonyságáról. Egy sor modern felhőkarcolóra és összetett építészeti tervre mutatott rá, amelyeket egyes afrikai országokban találtak. Véleménye szerint ez a feketék egyenlőségét, ha nem a fehérekkel szembeni fölényét demonstrálta. Nem tűnt fel neki, hogy mindez annak az eredménye, amit a fehérek korábban sok évvel korábban kitaláltak, és amit ők gyámságuk alatt kedvesen megosztottak a feketékkel.

Fontos megjegyezni, hogy az afrikaiak történelmük során soha nem találtak fel második emeletes épületet, nem beszélve a gyönyörű katedrálisokról és a magasba tornyosuló felhőkarcolókról. Az első keresztény misszionáriusok a sötét kontinensre érkezésükkor megdöbbenek az afrikaiak tudatlanságától, babonájától és vérszomjas természetétől, akikkel találkoztak. A kannibalizmus gyakori jelenség volt, és az afrikai törzsi lét szerves részét képezte. Ráadásul az afrikaiak nem találták fel a kereket, de még csak nem is kódolt nyelvet. Ez évekkel később történt fehér misszionáriusok irányítása alatt. Ám az Amerikában manapság uralkodó Wakanda-mitológia szinte minden feketét és a fehér lakosság jelentős részét is áthatja. Egyetlen tisztességes ember sem akar rámutatni ilyen kellemetlen igazságokra a feketékről,

Ha valaki szeretné látni, hogy a feketék mennyire hatástalanok és elmaradtak a fehérek által természetesnek tartott társadalmak létrehozásában, ajánlom az [*Empire of Dust \(2011\)*](#) című dokumentumfilmet. Bemutatja a kínai munkások frusztráló és gyakran hiábavaló működését annak érdekében, hogy a Kolwezi (Kongó) városában lévő feketék bányászassák ki a rendelkezésükre álló rendkívül értékes erőforrásokat. Lao Yang ismételen megdöbben a kongói feketék hozzá nem értése, szervezatlensége és megfontoltsága miatt, hogy tegyenek országuk fejlesztése érdekében. A legegyszerűbb feladatok elvégzése hetekig, sőt hónapokig tart az ellátási lánc problémái, a könnyen elkerülhető hibák, a szakképzetlen munkaerő, a nyelvi akadályok és az állandó vesztegetés miatt, amely mindent leállít.

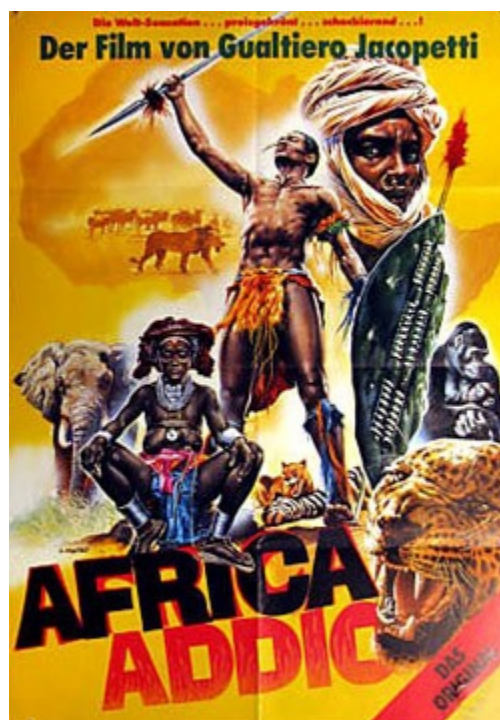
Egy ponton Yang panaszkodott fekete fordítójának és asszisztensének, Eddynek, hogy a kongóiak miért nem javítottak francia soha a körülményeken a gyarmati uralom után. Yang azt mondja neki: „Hátra mentél, nem előre. Elhanyagoltad azokat a dolgokat, amelyeket mások rád hagytak. Mi több, teljesen elpusztítottad őket!” Eddynek nem volt válasza, mert tudta, hogy ez igaz.

Amire Yang végül rájött, miután feketékkel töltött idő, az ellentéte volt minden Wakanda mesének. Felfedezte, hogy a feketék nagyon keveset teljesítenek a

termelékenység terén, még akkor is, ha megkapják a szükséges erőforrásokat és irányt. Hajlamosak elpazarolni mindent, amit átadtak nekik, és ahogy Yang felfedezte, azt is elpusztítják.

Amikor például az 1990-es évek elején véget ért az apartheid, Dél-Afrika egész nemzetét, korábban fehérek uraltak, átadták a dél-afrikai feketéknek. Ám nem sok idő múlva sikerült korrump és bűnözői pöcegödörre alakítaniuk. Úgy tűnik, a feketék nem értik annak értékét, ami előttük van, még akkor sem, ha megmutatják nekik. Szervezettelenek és zavarba ejtően alkalmatlanok. Nem csoda, hogy Kínának miért sikerült Afrika bőséges természeti erőforrásait bányászni, nem pedig magukat az afrikai őslakosokat?

Van egy másik dokumentumfilm, amely szintén az afrikai nagyon primitív természetét illusztrálja. 1966-ban adta ki két olasz filmrendező, és három éven keresztül forgatták: [*Africa Addio \(Farewell Africa\)*](#). Grafikusan ábrázolja az afrikai feketéket, valamint a gyarmati uralom után kialakult káoszt és vérontást. A film azt a bukást mutatja be, amely akkor következik be, amikor a feketék magukra maradnak. Primitívebb vonásaik gátlás nélkül szabadulnak fel. Ez nem egy gyengécske film. Értéke abban rejlik, hogy megmutatja, mennyire függenek a feketék a fehér embertől, ha civilizált társadalmat akarnak törvényekkel és renddel – pontosan *ezt a dolgot, amit a feketék történelmileg képtelenek voltak egyedül létrehozni*.

Így, amikor az amerikai média- és szórakoztatóipar ilyen magas szintre állítja a feketéket, kiderül, milyen abszurd dolgokká váltak ebben az egykor nagy nemzetben. Leleplezi, milyen komplett kitalációk alatt élünk, és amelyekben tőlünk, fehéreknek minden kérdés nélkül el kell hinnünk.

Mi a célja a feketék és a fajilag vegyes párok ennyire túlreprezentáltságának a televízióban és a filmekben? **Mi a végcél?**

Vállalati nyereség

Ennek kétségtelenül anyagi indítéka van. A gyártók és a vállalatok úgy érzik, hogy lépést kell tartaniuk az Egyesült Államok változó faji demográfiájával, ezért szándékosan a kisebbségeket választják termékeik képviselőire, mivel ez valószínűleg szélesebb nyilvánosságot vonz majd. **Az ilyen társaságok lényege érthető módon a nagy nyereség. A lehető legtöbb fogyasztót szeretnék elérni, hogy nagy vagyont teremtsenek részvényeseik számára. Így ha van egy csökkenő fehér népesség és egy növekvő kisebbségi lakosság,** és mivel úgy tűnik, hogy a fehérek nem bányák, hogy viszonylag gyengének, férfiatlannak és ostobának tüntetik fel őket, megteszik a szükséges marketingváltásokat, hogy elérjenek bármilyen új vagy növekvő demográfiai képet. Mivel a pénzügyi haszon a lényeg, a Whites-szal kapcsolatos aggodalmak lassan kitörlődnek a televíziós szituációkból, reklámokból és filmekből nem játszanak szerepet marketingstratégiáikban.

Hollywood ígérete a múlt hibáinak kijavítására

A feketék és más kisebbségi csoportok növekvő jelenléte része Hollywood azon ígéretének, hogy a televíziót és a filmeket kevésbé fehérré teszi. Ésszerűségük az, hogy a feketék tehetségét visszatartották, és nem bántak velük tisztességesen a filmipar története során, ezért most úgy próbálják helyrehozni a múltbeli sérelmeket, hogy a feketéket a szórakozás minden formájában nagyobb mértékben jelenítik meg.

A mozgóképipar lényegében így fogalmaz. Legfeljebb hamisnak tartom.

De vannak más okok is, amelyek mögött baljósabb cél húzódik meg.

Jelzi, hogy új emberek érkeztek

A feketék és más kisebbségi csoportok túlréprezentáltsága a tévében és a reklámokban azt *hivatott jelezni, hogy új nép érkezett, és a Fehér Amerika már történelem*. A fehéreket már nem tekintik Amerikában a domináns és legfontosabb demográfiai csoportnak. A feketék és az egyre növekvő spanyol demográfia az *újdomság* amerikaiak. Ez nem egyik napról a másikra történt. Ehelyett körülbelül 60 éven keresztül zajlott. **Ez annak az eredménye, hogy az amerikai vállalatok olcsó munkaerőt akartak, és több millió apatikus amerikai, akik úgy döntöttek, hogy figyelmen kívül hagyják azt, ami a déli határukon történik.** Mind a legális, mind az illegális nem fehér bevándorlás hozzájárult jelenlegi körülményeinkhez.

Megválasztott képviselőink mindvégig mellette álltak, és nem tettek semmi jelentőségteljeset a betolakodó kincsek özönének megállítása érdekében. Valójában Reagan elnök 1986-ban millióknak adott amnesztiát, ami csak súlyosbította azokat a problémákat, amelyekkel országgént szembe kell néznünk.

A múltban, amikor az ember egy amerikai képét idézte elő, természetesen egy kaukázusra gondolt. Az embernek nem jutott azonnal eszébe egy fekete vagy egy mexikói. Ez már nem így van. Azt tanítják nekünk, hogy „amerikai” bárki, aki véletlenül az Egyesült Államok földjén landol, függetlenül attól, hogy spanyol, néger, ázsiai, közel-keleti vagy bármilyen faji származású. Ez természetesen éles ellentétben áll azzal, amit amerikai alapítóink a feketékről és a mexikóiakról gondoltak volna, mert semmiképpen sem tekintették volna őket egyenrangúnak vagy akár jogos állampolgárnak. Ez azonban keveset számít a mai Amerikában, ahol az alapítóink által az országgal kapcsolatos elképzelések szinte teljesen megszűntek.

Demoralizálni a fehéreket

A sok fekete túlréprezentálása a televízióban a demoralizálást hivatott tenni Fehérek. Célja, hogy kevesebbnek tűnjünk, sőt kevesebbnek érezzük magunkat, mint akik vagyunk. Ez megmagyarázza, hogy a feketéket miért mindig menőbbnek és okosabbnak ábrázolják, mint a fehéreket. Még a fehér nőket is okosabbnak ábrázolják, mint a fehér férfiakat. Egyik sem véletlen. Mindennek az a célja, hogy fajilag lealacsonyítson bennünket, alsóbbrendűnek érezze magát, és az egész országot arra kényszerítse, hogy elhiggye, nincs szükség fehér emberekre. Legjobb esetben is csak tolerálják őket, de még ez sem tart sokáig, ha a fehérek ellen irányulnak. Ez az oka annak, hogy a fehérek elleni rasszizmust olyan széles körben szankcionálják az Egyesült Államokban. A fehérek kivételével egyetlen más faji csoportnak sem megengedett ilyen ellenérzés és nyílt diszkrimináció. Az USA-ban társadalmilag elfogadható a fehér emberek becsmérlése. És az még nagyobb tragédia, hogy a fehérek örömmel vezetik a támadást!

A fehérek leépülése a szórakozás minden formájában még nyugtalanítóbbá válik, ha ráébredünk, hogy nem egy felsőbbrendű vagy intelligensebb emberfaj leigázta vagy tesz ki minket, hanem lényegében a szubszaharai négerék és leszármazottaik – egy faji csoport, amely csak valamivel intelligensebb, mint a legalacsonyabb bennszülöttek! Beszélj arról, hogy sőt dörzsölsz a sebbe. A hatalmak gondoskodtak arról, hogy a fehéreket ne csak fokozatosan töröljék ki abból a nemzetből, amelyet őseik alapítottak, hanem egy rendkívül *alacsonyabb rendű is.* faji csoport – amely nemcsak átlagosan szignifikánsan alacsonyabb intelligenciaszinttel rendelkezik, mint a fehérek –, de hosszú múltra tekint vissza erős bűnözői hajlamokkal és képtelenséggel működni a nyugati civil társadalomban. Talán ez a végső sértés. De mindvégig ez volt a célja.

A keveredés elősegítése és normalizálása

A sok fajilag vegyes pár jelenléte a televízióban hivatott meggyőzni minket arról, hogy a saját fajból származó házasság normális és jó dolog. Célja, hogy azt gondoljuk, ez helyénvaló. Végső célja európai vérvonalunk felhígítása. Célja, hogy dögökké tegyen bennünket, hogy ne legyen valódi identitásunk, se valódi kultúránk, se mélyen megbúvó ősi gyökereink.

De ezt jól jegyezd meg: *A faji hovatartozásra való törekvés csak a fehér embereknek szól.* A feketék, a spanyolok és az ázsiaiak megőrizhetik egyedi faji identitásukat, beleértve mindazt, ami rájuk, mint népre jellemző. És erre ösztönzik őket is. Fehéreként arra buzdítunk, hogy ünnepeljük *faji* identitásukat és *kulturális*

egyediségüket, de gyűlöljük mindazt, ami csak ránk, mint népre jellemző. Az, hogy Amerikában ilyen sok fehér ember csatlakozik ehhez a gondolkodásmódhoz, azt mutatja, hogy az elmúlt hatvan évben milyen erősen propagandáztak bennünket.

Ki áll ilyen sok mögött?

Természetesen felmerül a kérdés: ki áll mindezek mögött és miért? Aligha férhet kétség afelől, hogy számos elit zsidó és zsidó szervezet áll a központi figuraként a legtöbb történés mögött (valamint rengeteg fehér szívfán, akik alig várják, hogy a zsidó gazdáik kedvében járjanak) – ez különösen valószínű, tekintve azt a kiemelkedő, sőt domináns szerepet. A zsidók játszanak a médiában, amely természetesen ezeknek az üzeneteknek a fő közvetítője. Ez nem jelenti azt, hogy kivétel nélkül minden egyes zsidónak az a célja, hogy a fehér embereket elpusztítsa és kisebbséggé tegye saját országában. Gyanítom, hogy egy átlagos zsidónak nincsenek ilyen céljai, és talán nem is gondolkodik ilyen fogalmakban.

Mégis van egy gazdag és hatalmas zsidó összeesküvés szerte Nyugaton, akik fáradhatatlanul dolgoztak a fehér faji identitás minden nyomának elpusztításán. Nem annyira a „fehér felsőbbrendűségtől” félnek (bármilyen definíció szerint is), hanem a szervezett fehér *szolidaritástól*; attól a félelemtől, hogy a fehérek egyesülhetnek saját faji és kulturális érdekeik érdekében; és különösen attól a félelemtől, hogy a fehérek felfedezhetik a zsidók kulturálisan felforgató módszereit, és összeszedik a bátorságot, hogy megadják nekik az utolsó bakancsot. Annyiszor megtörtént már a *történelemben*, hogy naivítás azt képzelni, hogy az érzékeny zsidók nem gyakran gondolnak rá. A hisztéria iránti hajlamuk, a túlzásuk és az áldozati mentalitásuk túl sokukat segíti folyamatosan paranoiában tartani e lehetőség miatt.

Nem lehet ésszerűen tagadni, hogy *nagyrészt a zsidók irányítják Hollywoodot*, amely magában foglalja a médiát és a közösségi média platformok sorát, biztosítják a feketék állandó jelenlétét a televízióban és a filmekben. Számtalan lehetne említeni egy ilyen nevet állítás megerősítésére, köztük az izraeli születésű milliárdos és megaproducer, Arnon Milchan, Bob Iger (a Walt Disney Company elnök-vezérigazgatója), David Geffen, Jeffrey Katzenberg és Steven Spielberg (a társaság társalapítói). Dreamworks SKG), Jason Blum (a Blumhouse Productions alapítója/vezérigazgatója), Aaron Sorkin (prominens író és producer), David Herzog (Viacom elnöke), és a lista még tovább folytatódik. Egyes zsidók nagyon büszkék rá, és nem félnek beismerni. Jay Michaelson is egy ilyen ember. Egy cikkében így írt: „Az Oscar-díj túl fehér – és ez egy zsidó probléma” (*The Jewish Daily Forward*, 2016. február 1.), a következőket teszi közzé:

"A zsidók irányítják Hollywoodot." Ez egyike azoknak az antiszemita trópusoknak, mint tudjuk, egy bizonyos igazságszemcsét tartalmaz. „Irányítás”, nem – nem ezzel a baljós, összeesküvő konnotációval. De „segített létrehozni”? – Aránytalanul népes? Biztos. A kaliforniai mozgóképipar megalapításától (jól dokumentált olyan könyvekben, mint Neal Gabler „Saját birodalma: Hogyan hozták létre ak Hollywoodot”) napjainkig a zsidók túlméretezett zsidó szerepet játszottak producerként, ügynökként, rendezőként és íróként.

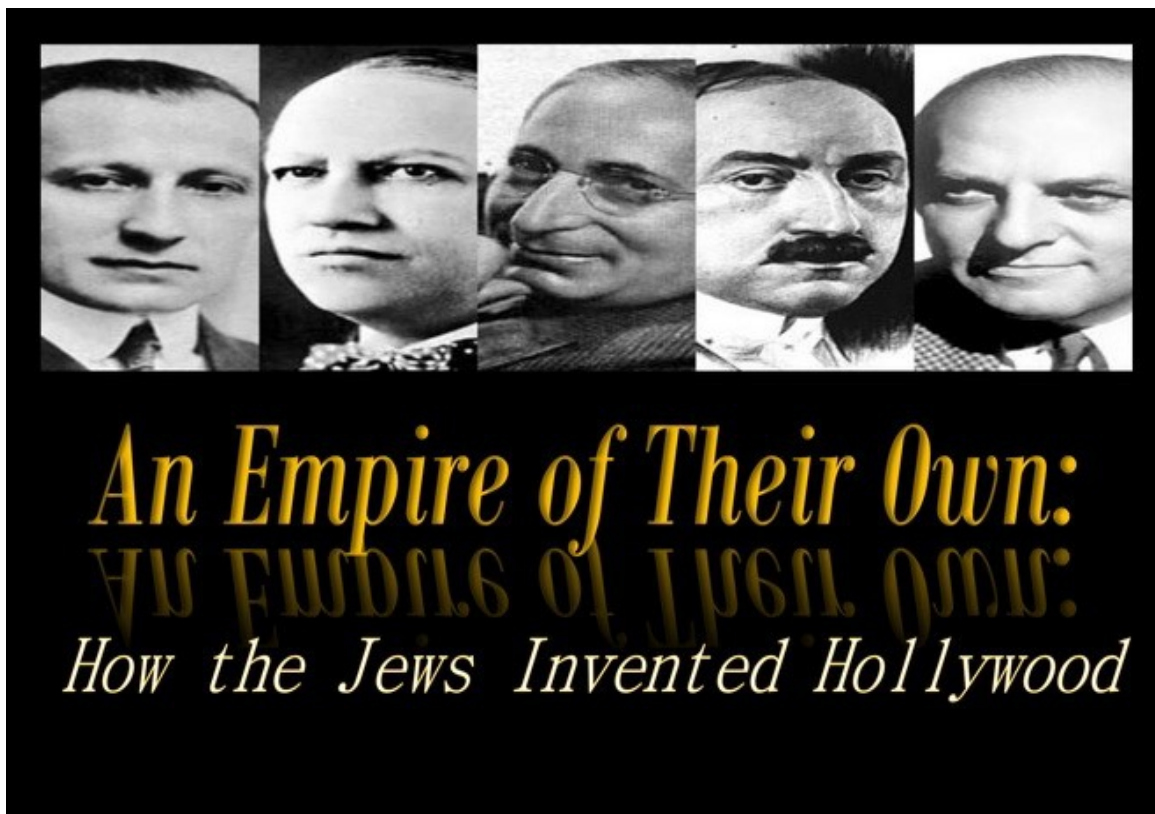
Ez nem csak egy mítosz. Ezért vagyunk probléma a színes bőrűek legalább ugyanilyen aránytalan kizárása az Oscar-díjakból – az #OscarsSoWhite-ként megjelölt jelenség.

De ez egyben egy zsidó lehetőség is, mert ha a zsidó vezetők kezdeményezése a válság proaktív, a zsidó „elefánt a szobában” ehelyett a változás erősereje lehet. . . Ha az akadémia valódi akadémia lenne a szó valódi értelmében, akkor felismerhetné a történelmi igazságtalanságok mai hatásait – ami része annak, amit fehér privilégiumnak –, és megerősítő nevezni tenne ezek kijavítására. De az akadémia nem igazi akadémia, hanem egy klub. Pontosabban, ez olyan, mint egy 1950-es évek privát társasági klubja. Az Oscar-díjasokon kívül a tagokat is kell utalni. Men végreik ez a helyzet. Az akadémia elnöke, Cheryl Boone Isaacs színes bőrű nő. A legutóbbi felháborodásra válaszul pedig az igazgatótanács tett néhány fontos lépést: szüntesse meg az élethosszig tartó tagságot, és 2020-ig megkétszerezte a nőket és a kisebbségi tagok számát.

Ezek a lépések értékesek, de az akadémia egy nagyobb, iparági probléma tünete. . . Itt játszhat szerepet a zsidó vezetés. Tegyük fel, hogy LA híres rabbijai arra ösztönözték a zsidó filmeseket, hogy kezdeményezzék az iparág egészének diverzifikálását, ne csak az akadémiát konkrétan. Tegyük fel, hogy azok a mozgalmak és rázók személyesen elkötelezettek a nők és színes bőrűek több toborzása, több támogatása és képzése mellett a filmiparban. Mindez nem igényel kormányzati programokat, kvótákat vagy faji alapú munkaerő-felvételt. Inkább képzeljük el, ha a Los Angeles-i Spielbergék és Geffenék ösztöndíjakat adományoznának a filmben dolgozó kisebbségi hallgatóknak, szakmai gyakorlati lehetőségeket saját üzleteikben, és proaktív erőfeszítéseket tennének a hátrányos helyzetű közösségekből származók megszólítására. És képzeld el, ha ezt zsidóként tennék – általában Hollywood esetében, nem gyakorló és nem vallásos zsidók, de még mindig tagjai annak, amit Felix Frankfurter bíró egykor „a történelem legüldözöttebb kisebbségének” nevezett. Ha az amerikai zsidó filmek nyilvános szövetsége személyesen kezdeményezne ennek az igazságtalan, kínos és csúnya helyzetnek a megoldására, valódi változást hozhatna.

Michaelson nemcsak elismeri, hogy a zsidók hozták létre és „aránytalanul népesítik be” a mozgóképipart, hanem nyilvánosan is sürgeti a hollywoodi mogulokat, hogy

toborozzanak és vegyenek fel több kisebbséget a főszerepekre. Az eredmény elkerülhetetlenül a fehér színészek kiszorulásához vezet Hollywoodban – a fehérek, bár alulreprezentáltak, észrevehetően hiányoznak Michaelson ajánlásaiból. Az ilyen kirívó megkülönböztetést a mai fajilag korrekt klímában nem tolerálják, ha alanyai feketék vagy spanyolok lennének, de nem húzzák fel a szemöldökét, ha az alanyok fehérek.

A zsidó kulturális felforgatás mögött meghúzódó okok ugyanazok maradnak, legyen szó a nemzeti bevándorlási politikáról, a pornográfia népszerűsítése, a melegek és az LGBTQ+ jogairól, a melegházasságról, vagy a fehérek lassú és folyamatos törléséről a televízióban, a reklámokban és a filmekben – nevezetesen, hogy a fehéreket egyvetett kisebbséget abban az országban, amelyet alapítottak, hogy soha többé ne fordulhasson elő az, ami Németországban 1933 és 1945 között történt. Lehet, hogy a zsidók először nem értenek ezzel egyet, de ha elég sokáig nyomkodják őket, sokan elismerik, hogy a fehér faji szolidaritás kérdés továbbra is állandó félelmük marad.

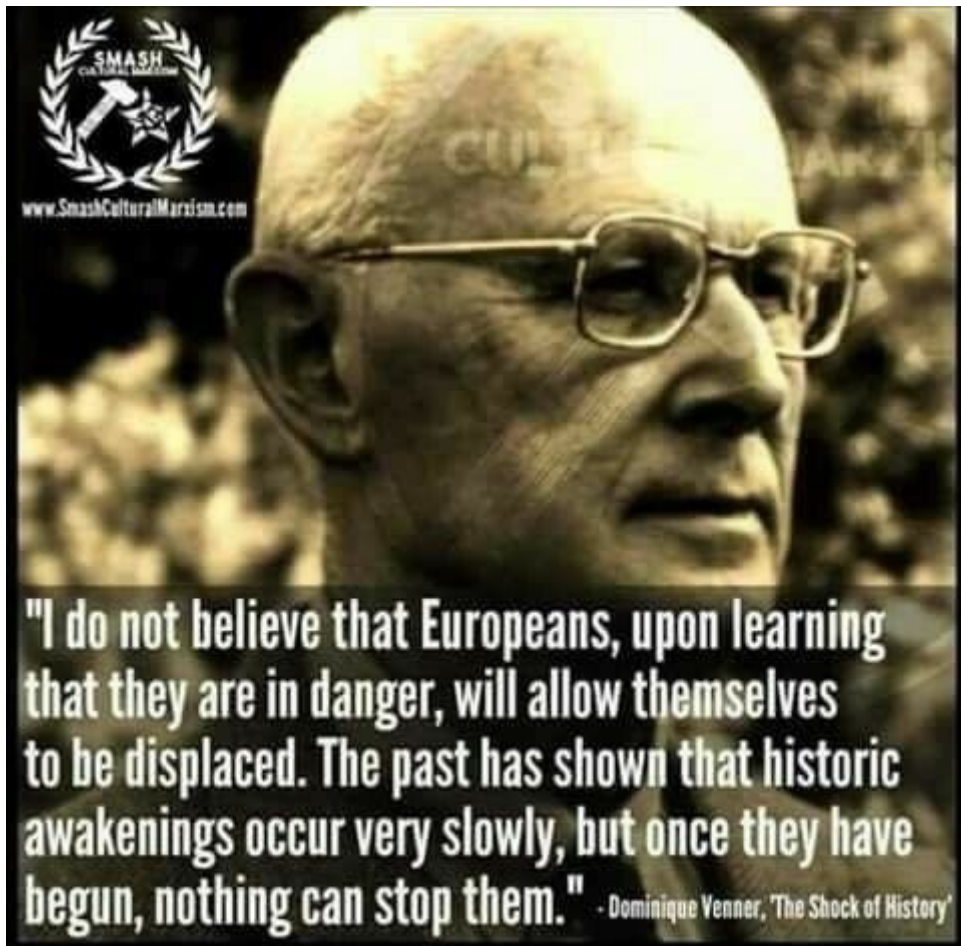
Az igényes zsidók tudják, hogy nem uralkodhatnak, ha a fehérek tudatában vannak faji identitásuknak, és erősen kötődnek hozzá. **Ellenzik a nacionalizmus minden formáját (a sajátjukon kívül)** a fehérek körében, mert az éppen azt a szolidaritást hozza létre, amely fenyegeti őket, és ezért igyekeznek elpusztítani. Az egységes és fajilag tudatos örökségükkel foglalkozó olyan társadalmat teremtenek mindig a zsidók kívülállók maradnak, és ezt túlságosan is jól tudja.

Ahhoz, hogy a zsidók sikeresek legyenek társadalmainkban, meg kell szakítaniuk faji kötelékeinket, és megosztottságot és viszályt kell teremteni kell. Oszd meg és uralkodj játékkönyvet használnak népünk kifosztására. Mégis pánik tör ki közöttük, amint felfedezzük a játékkönyvüket, és megismerjük másokkal. Ez az oka annak, hogy a zsidó aktivista csoportok, például az ADL gyorsan elítélik a zsidókra

vonatkozó burkolt nyilvános hivatkozásokat is (pl. „gyökértelen kozmopoliták”, „internacionalisták”, vagy akár Soros György politikai aktivizmusára való hivatkozások). Tekintsük példaként a zsidók legutóbbi túlreagálását Kanye West „a zsidó megnevezésére” tett [kijelentéseire](#), akik felelősek a cancel-kultúra létrejöttéért. A nagyközségnek tehát minden áron meg kell tiltani, hogy bármi rosszat megtudjon a zsidókról, nehogy elkezdjék összekapcsolni a pontokat. és nézzék meg maguk.

Következtetés

Az amerikai fehérek számára nincs könnyű kiút a problémáinkból. Valószínűleg sokféle út létezik a jelenlegi trendek megfordítására, nem pedig egyetlen végleges terv. Mégis kétlem, hogy valaki is hatékonyan bizonyulna mindaddig, amíg a fehérek megosztottak maradnak, és annyi propaganda és megtévesztés bűvöletében maradnak. Talán most a legnagyobb szükség az, hogy fajilag tudatos fehérek dolgozzanak népünk oktatásán. Hacsak nem dolgozunk azon, hogy minél több embert ébreszünk fel faji és kulturális aggályainkra, kevés előrelépés fog történni. Ha nem sikerül rávenni népünket más gondolkodásra, csak arra ösztönzi őket, hogy ellenségeink oldalára álljanak.

(A szerző vagy képviselőjének engedélyével újraközölve a [The Occidental Observer](#)ből)